

הלוות ברכות סימן גג

(ט) **הצבר**, ***אבל** (כד) **בAKERAI** (כח) **משחביבא** (*) **ונ שמי שערות** ***וילדר לירד לפני התבה**, ובלבך
שלא יתפנה מפי **הצבר** או מפי **שליח-צבר** הממענה אותו להקל מעליו להתפלל בערו לעתים
(י"ו וין) (כו) **ירודים**: ז' **אם אין שם מי שיוציא להיות שליח-צבר** כי אם אין י"ג **שנה ויום אחד**, מושב
שיזהו הוא שליח-צבר מישקבטו מלשם עקרנש וקדיש: ח' **טמי שאינו בעל זkan**, כל שקר בו שהגייע לככל
שנים **שראו להתרמלהות זקנו**, נחמלא זקנו גרים בה. הלך בון עשרים שנה אפיקעל-פִּי (כו) **שאן לו זkan**
מןין אותו: הגה ובן אם קה לו זkan אפלו מעת, ארין בה נחמלא זקנו אם הוא מבן י"ח ולמעלה (כ"י כבש מ"ס פ"ז
וינ"ס הקרא עומר): ט' (יב) זין (כח) **'סרי**, י"ש **אומרים שמתן למנתו אם הוא (כט) בון עשרים: י' ביש**
ללמוד **זכות על מקומות שנוהגים שחקנניים יורדים לפני התבה להתפלל** (ל) **תפלת ערבית** (לא) **במושאי**
שבותות: הגה ובקבוקותם שלא נהגו בון אין לך עבור לפני התבה אפלו (לב) **תפלת ערבית**; אפלו הגיע לכליל י"ג
שנים **ב يوم השבת אין להתפלל ערבית של שבת**, (לג) **דקה עדרין אין לו י"ג (יג) שנה** (מחריל): יא (לו) **לשלה-צבר**

נערת מושבה

באור הלה

התקה⁽³²⁾, וכן שטחן הילקוט-משנה כתיל: * אבל באקורא. עין בר"ן [הוכא בע"ב]. שטחן דזוקא בשאנן שם אלא הוא, וכן אם לא מברא ראייה דצפלון-ירוחן אין סוכר זו, אך א"מ ב"ג לא הינו זכר מזקה. ולבסוף יש למברא ראייה פשעין ז' רצוף לו לא באנן זו נזכר לו יסוכן בו יסוכן לרחות שם שי' גקבען. קאיאיא פשעין ז' רצוף לו להיות שי'ן, והנ"מ אפללו גקבען ממש שטחן הילבש שם. וכן משגש גבקאנדרטרכרי דבאקורא טר אפללו גקבען אחר. אבל יש לרחות קאיאיא, דבשעין ז' פירר קשאנן יידיזן לא ימי הנ"מ הנקודות לבן יי' גז אפללו לילכער, מה שאין גן בנטקן ליקס שי' גקבוע שטחטלא גאנן, לנו. אבל לנטנות לבן יי' גז אפללו לילכער, מה שאין גן בנטקן ליקב' יי' גן יונפון ליקס קטר שי' שי' שטחטלא גאנן: * יוכל ליריד וכו'. קחוב בפְּרִימָדְסִים סקין צ'לכ', דזוקלו אם הוא אבל לא גוד לנני התקה קאכון אם לא, נתקלא גאנן ובי' עי'ו". גראה לי דילענגן תפלת ערכות ייש להקל פועל קאצע, רקא אין מלחין תפלת רקס אוואר קריש וברכו, וידעו דעת הרקבי'ם שמתחלק בין קעכ'ן לעזראי, רק כemo התקה, כמו שטחן הילקוט-משנה ודעת הרקבי'ם אין תלוק בין קעכ'ן לעזראי, רק כemo שטחטנו, וכן פטח השרי' מחש וושענות' יעקלק' לדעת הרקבי'ם, ואחר-כך פצעתי שפן גמ'ין דעת בעל הלכות דזולות, וגם מסתמא וחולין העבור לה במווי. עיין בפרק'ם מגדים דמספק דאפללו בפעס אמת ידינחו במויר. ומכל מקום אם שב בתשובה (כט) אין מסלקין אותו מש"ץ אפללו אם הוציא פעם רבות: ז' (כג) האבבו. ואין (כד) האבבו יוכלים למחול (33) על כל בקרים בזנה: (כד) באקורא. כל זה בשאר מות השגה, אבל בתעניינות ובראש-השנה יוסט-הכפרורים אפללו באקוראי (כט) אין מוריין לימי שלא נטמלה ז' גאנן⁽³⁴⁾, וגם בנה (כט) אין לקקל אפללו על-ידי מיחילת העבר: (כח) משלחבייא שטי' שערות. רוזח לזר, אחר שטעיגע ל"ג" שענה, דקדים לא מני' קשעורות. עיין במאז-אברנים שטחן דמספק מאין אדריך לבדך אחר קשעורות בנה, דבדריך דרבנן אולין צמ"ר ובא שטבאיין שפי' שערות באותו זעטן. עיין בפרק'ם מגדים שטחן דליך-רב"ם דסוכר תפילה דאויריאט⁽³⁵⁾ היה אסור להש"ץ הנה להוציא אידי' אחורים בהפלה, עד שגען בונדי' שטבאייא שפי' שערות⁽³⁶⁾, עין שם: (כו) יודיעים. דינה קו' קביעית לאוDEM קעטמי. ואין בכלל זה אם מנווה קעטל שטבאייא היא מוכן

אין בונה אסור כלל, ואין זה מקרי קביעת קיון שאפשר רק בעו על עתים ידועים שבאותו העת הויו קבוע בודאי ט"ז). וב"ח ואלה רבתי חוץ מן דגש זה מקרי קבוע, ולא מקרי אקראי אלא בשלא נקבעה כלל עקר: ח (כט) שאין לו זkan. ולפי גרסת הגר"א במחלוקת סופרים פוך יד, עיין שם, כיixa פולוי דין זה בדין מנוי נפריס קבב אחר בסעיף ט: ט (כח) סביר. דהיינו שעראו בו סקפני סריס, דאי לאו קבי בין שאלא ביאו שמי שורות אCKERן גזין הוא קטן⁽³⁸⁾, כמו שסביר ייקן מה שב שאן למונות סרוי, הדגאי הוא לא בדורו⁽³⁹⁾: (כט) כן עשוים. דkus אפללו נראו בו סקפני סריס, בלואו קבי לא יכול להיו ש"ז אפללו אקראי, ודען הוא גוטן: י (ל) תפלה ערכית. לפי שאין מוציאין את גורבים ידי חותמן⁽⁴⁰⁾, שחרי אינן מחייבין את התפלה, ורק שאומרים ברכו וקדיש; ועוד טעםם אחרים עין ביבת-יוסף. וכל זה נדרך (ט) ורק לקים המנגנון, אבל הוא בעצםו סובר דאן בכוון לחשות פן: (לא) במווצאי שבתוות. (טט) הוא הדין עירוב דתך, אלא שהמנגנון עצמו הגן באותן הפקומות הקה במציאות שבתוות: (לב) בתקפת ערכית. משום "ברכו" שפה. והוא הדין (טט) שלא פרט על שמע למי שלא שמע "ברכו" בשחרית, דבאמת "ברכו" נמי מצוח על כל תצבור לשבען שחרית וערבית. ורקטן שאין שיב אינו מוציאין בזה⁽⁴¹⁾: (לב) דתני עדרין. רוזה לומר, בפקומות שונגין להתפלל של שבת בערב-שבת קבוע יומם מושם תוספת שבת, מכל מקום גני עדין לא נשלהו לו י"ג שנעה עד ליל-שבת, שתוותת שבת אינו מועל לענן שנות ימי ניגער; אבל (ט) אם מתפלל בלילה ערבית אחר צאת הפקותים, מתר ליריד לפני ספקה. ונמה שאמר בכל מקום י"ג שנעה יומם אך יומר, אלא שאריך יום אך יומר, לא רוזה לומר שאריך י"ג שניהם שלמות מיום אל יום, לא פוקין חסרון מקצת שעות, הלך מיד בוחחה לילה לתמלאו שנותו והי גדורל⁽⁴²⁾. ואפללו נולד ביום אש-השנה נס' בין הימים השמשות, (לו) געשרה בר-מצוה בתחולת לילראש השנה של שנת י"ד⁽⁴³⁾: יא (لد) שליח-צבוד. מי שיש לו קול געים ירען להקריז-ברור-הווא ולא שאר רגונות. ואם רבק, יקח פיו

שער הצעיר

(כג) על-תְּמִידָה: (כד) אַלְיָה רֶבֶה בְּשָׁם הַרְבָּה אֲחָרוֹנִים: (כה) טָז וְשָׂאָרִי אֲחָרוֹנִים: (כז) פְּרִימְגָדִים: (כח) פָּגָרָא: (כט) לְבוֹשִׁיְשָׂרָד: (כע) קְרִי קְרֵדָש

(ז) בגעימתה, פבואה עליו ברכה, והוא שיחטפל בכבדר ראש ועומד באימה ובקראה, אבל אם מכוון להשמעת קולו ושם בקהל עורי זה (עו) לה) מגנה. ומכל מקום כל שפאריך בתפלתו לא טוב (עו) עוזה מפני טרבח (לו) האבBOR: יב * אין ממןין * מי שקורא (לו) לאלפיין (ו) עיניין (לה) ולענין אלפיין: יג יפוחח, יהוה מי שפבדו קרווע (לט) וירעומתי קגלים, לא יורך (ט) לפני כתבה: יד (ט) סומא יורך לפבי יט) כתבה, יובלב (מכ) שלא יקרא בטורה, משום ברורים שבקבב אי אפה ושייא לאמרם על פה: טו שליח-אבור קבוע יורך לפני הכתבה מעצמו (טג) וולא ימתין שיאמרו לו: טז מי שאינו שליח-צבור

פאר היטב

ונכון בשנת י"ד עד תחלה ליל-שבט שחאה יומ שגולד בו, אבל אם מתחל פול

- נרכבת בלילה מפרק לאבורי לפני התחלה. וכא דאברין קכ"מ י"ג שענה ר' ימי אמר ט"ז שכנהו, וכ"כ פ"ש"ז בח"ס ל"ה וט"ז ע"ש. וען בשכונה זו ס"י מה בעין י"ג שענה שלמים וכיוון שטוחה היה יום שגולד בו יום א' גראין בו, כ"ה בקהת טהור טהור ושבט בא בשים פושטת כי" פ"ר"ר קראן רשפא בזפלו בז' שענה ר' יומי א' אינן נקרא גודל עד שצער אוור קיים, ובברא ראיות ע"ז ע"ש:
- (ט) בצעירותם. דיאטא בפסחים: כבד את ה' מהונך גרי בה בקרונות. וכי שול' קול גענס יונן למקביה ולא שרר רגנות, ס"ח סי' גרא: (ט) קגאנ. דיאטא בכ"ה בשעה לרשות רבינו גרא לא קשיג אסיד ל"ז אידי מנג'קה א"ל שטא בז' שענה ר' יומי ורשות קרובים ושמחתה בלבל וונגנית מדר' ע"כ:
- (ט) עונשה. אם לא ברצון האלהים, אפלו שפט שיט' ויט', ואף עונש הלאורה טמיין' ז' עניין'. וזה להם שקורוא טמיין' ז' עניין'. וזה מפי חמי זה מקונה, ריש' פ"ד ק"ז סי' ז' (ט) קגאנ. ואם גם קטע מדורבים רק יכול הרבה להוות ש' ז' קרבין' נהג מא' עית' ע"ש.
- קדוד קראנים שבקבורה אונס קעת מלטמע' מ"ט שמורים ויזדים צעד קורא את המגלה עומה, אף הורד בכי ל' חיא לא בקי המבה קשיגן פגunitiy בהפועלים, ומוציא ש' דקשותיה מהפכן לקורות קה"ת קרא ואוקה א' אבל בהפועלים פרצוי דה' ימ' קרא ואפקשר באמר א' אבל חיקא ר' לא א' פשר אחר לא' ישי', וכמ' ערך, אך א' אימא אשתי' יכול לקורות קה"ת ע"ש שאמה מאע' אצל והכינו לה' לא' נקצת מתחר' ומגדיר, דרלמא בשיטה מגיע' לה' הפסקן וכיוואה בו קינה מיטרים את עצו'ן לקורות הכהן ולא' קינה דוד ענער כמו שתרצו בהפועלם, פר' ח' (ט) התחלה. ומייב' בכל הפצעות, בתי' מ' א' דלא בנ'ג. בתשובה חוו' ס"י קטע הצעלה שיש להעיבר סען

אשנה ברורה

ו-אַמְרִיקָה יִתְפּוֹלֵל [ס"ח כ"ב] מִבְּגָנָה. אִתְּא בְּסֶפֶר חֲסִידִים
בְּשָׁחָה שְׂרֻבָּן שְׁקָעָוּן בְּן גַּמְלָאֵל נְצָא לְדוֹן לְקָרְבָּן יְשַׁעַעַאל
כִּנְעָן גְּדוֹלָה: אָחִי, מְפִינִי כָּה אָנָי וַיָּצָא לְקָרְבָּן, אָמָר לוֹ: שְׁפָא קִיִּם דָּוְשָׁ
בְּרָבִים וְשָׁמָחָה לְבָךְ גִּנְגָּהִית מְדָרְבִּירִוָּה; אָמָר לוֹ: אָחִי, נַחֲקָפִנִּי
(לו) הַאֲבָרָה. בְּתַבְּבָקִים שְׁלָמָה סִיקָּן: נָא: אָסָרוּ לוּ לְהַאֲרִיךְ שְׁלָא
בְּרָצְנוֹן קַפְּסָל אֲפָלָו בְּשָׁבְּתָ וּוּסְטָבוֹ; וְאָרָף בְּרָצְנוֹן קַפְּסָל יוֹתָר קְדִי
מִבְּגָנָה⁴⁴, כִּי אָזֶן זוּ הַלְּאָמַתְּצִיוֹן לְהָיָה וּלְאָמַתְּצִיוֹן לְכָם. בְּמַבְּשִׁיןִי כְּנַסְתָּה
הַגְּדוֹלָה בְּשָׁמֶשׁ תְּשֻׁבָּת רִ' בְּרָגָן: שְׁלִיחַ צְבָור שְׁגָפְסָל קְולָוּ, אָם
נְשָׁמָעַ בְּאַלְוָה הָאָמָרָתָה וּשְׁבָרוֹ, פְּסָול. עַד בְּתַבְּבָקִים: אָם שְׁיִין חֲגָנִים שְׁוִים,
כִּנְעָן קוּדָם לְלוֹי, לְיִוְיָזָאָל, וּמְלָמִידִים-קָדָם לְעַסְתָּחָאָזָן אֲפָלו
לְלוֹי: יְבָ (לו) לְאַלְפִּיְין⁴⁵ עַיְנִי⁴⁶. פְּרוֹשָׁן, הַבְּתַת הַעֲנִין⁴⁷
וּוֹרָא לְ"שְׁבָלָתָה" "סְבָלָתָה". וְאָם גָּלָם מְדָרְבִּים בָּה, מְפַרְּקָר לְהִיּוֹת שְׁלִיחַ צְבָור [מ"א בְּשָׁמֶשׁ הַרְוֹבָבָץ]. וְעוֹד, דָּהָוָה הַדִּין לְכָל מֵי
אַהֲוָתִוִּתְּתָקְנוּן, כָּגָון שְׁהָוָה בְּכָדְפָּה וּכְבָדְלָשָׁן בְּשָׁוְן, גִּיסְכָּן אַיִן מוֹרְדִּין אָוֹתוֹ לְפִנֵּי נַפְּחָה נְפָנִים מְקַרְבָּבָם⁴⁸ פְּרָק טוֹ
פִּים קְלָבָה אָ, וּפְרָק צְמָלָתָה תְּפָלָה קְלָבָה בָּכָ. עַן שָׁם בְּכֶסֶף-מִשְׁנָה. וְצִדְקוֹ עַיִן מִירְוּשָׁלָמִי פְּרָק קִיה קְרוּא בְּלָכָה דָּאַתָּא
נוּ עַזְרָוֹן, עַן שָׁם בְּפִנְגִּימָלִקְיָה אַיִן מִשְׁנָה הַאוֹתָהִים מִהְוָתוֹן עַיִ"שׁ. אַכְּן לְפִי מה שְׁפָרְשָׁשָׁם
את דְּבָרִי סְרִוּשָׁלָמִי נִיחָן: (לו) וּלְעַיְנִי⁴⁹ אַלְפִּיְין⁵⁰. (לו) וּלְעַיְנִי⁵¹ חַנְקִי⁵², אַכְּל בָּעֵל פְּנִימָשָׁה תְּנָעֵל חַולְקָעַלְיוֹ וּסְבָרָדְלָעַלְיוֹ לְפִרְחִידָשָׁן אַיִן קְרָפָר לְכָנוֹתָו לְשְׁלִיחַ צְבָור קְבָבָעָן קְרָפָר אַחֲרָא
חַכְמָה בְּלָקְרָותָן אַתָּה שְׁפִירָה. וּגְרָהָה עַד, דְּאַפָּלְוָו לְפִרְחִידָשָׁן
הַמְּפַזְזָה בְּלָקְרָיָה נְאֹו בְּמִתּוֹתָו, בְּהַחְיָה מִעְשָׁה רְבִיבִיָּה שְׁמָמָ�: (לו) וּגְסִמְמָ�: (מו) לְפִנִּי⁵³
שְׁלִיחַ צְבָור הַחֲפְלָלִי⁵⁴, אַכְּל פּוֹסֵס הָוָא (לו) עַל שְׁמָעָ לְבָד, גַּם אַיִן קְרוּא בְּתָוֹרָה, שְׁגָנָא הָוָא: יְדָ (מא) סְוָמָא. אַפָּלְוָו בְּשָׁפִי
הַמְּפַזְזָה מִן כְּתוּרָה, רְקִמָּא לְןָן בְּרָגָן דְּרָבִיבִי יְהָקָדָה. וּבְתְשׁוּבָת חַתְּמָאִירִי סִיקָּן קָנוּ הַעֲלָה שָׁאָר-עַל-פִּיכָּן לְאָיָתָלְפָלְלָסְמָא
לוּ בְּאַחֲרָד מְעִזִּין, הַיָּאָרְךָא אַחֲרָא וְגַגְגָן בְּיַצְאָה בָּו, עַן שָׁם טַעַמְוָי⁵⁵. וּבְסֶפֶר אַלְיָהוּ רְבָא בְּאָותָה יְוָלָק עַלְיָה. גְּרָהָה לְ
חַתְּמָאִירִי, הַגְּנוּ רְקָשָׁלָא מְנוֹחוֹ לְכַתְּחָלָה, אַכְּל לֹא לְפָלָקָו מְשִׁלְחַמְמָרִיךְ צְבָור אָסָמָעָה סְוָמָא. שְׁלִיחַ צְבָור שָׁשׁ לֹא בְּדָרוֹת
שְׁוּמָעַ קְלָל, מְסִיק בְּחַדּוֹשִׁי רְעַקְבָּא אִירָו (נו) דָּאָרָם לֹא הַשְּׁמִיעָ לְאַגְּנוֹן אָצָא, מְכָל מְקוֹם בְּנֵינוֹ
וּקְשָׁמִיעַ לְאָנוֹן, אַיִן מְוֹצִיאָא אַחֲרִים לְכַתְּחָלָה⁵⁶: (מו) שְׁלָא⁵⁷ יְהָרָא. עַן לְקָפָן סִיקָּן קְלָט סְעִירָגְבָּה⁵⁸: טָרָ (מְגָ) וְלָא

שער הארץ

וְמִבָּסֶר פָּקָד טו מַהֲלֹכֹת פְּנֵיהֶنֶּה אֶעָזֶן שֶׁם בְּכֻפָּרִים מִשְׁנָה: (ג) הַקְרָא בְּשָׁמָן קְרִירָה וְטוֹרוֹ: (ד) מִשְׁנָה בְּמַגְנִירָה וְמַגְנִירָה וְפְרִי חֶרֶשׁ וְמַגְנִירָה, רְלָא בְּגַחְלָתְצָבִי: (ל) פְּשָׁוֹת גִּינִין רְמַזֵּר פְּשָׁר אַף לְמַהֲלֹת אַיִיר כְּמַזְמַחַת שֶׁם בְּגַרְגִּירָה, וְבְאַפָּר כְּטִיבָה בְּגַם פְּקוּדָה אַפְרָהָם וְפְרִי חֶרֶשׁ וְמַגְנִירָה, וְבְגַחְלָתְצָבִי: (ל) מִשְׁעָמָן כְּנָהָנָה אַפְלָוּ בְּשָׂאָר יְמִינָה שְׁבָעָה, וְלֹא בְּשָׂעָרִית שְׁבוּבָה דְּרוֹא אַזְוֵל רַק לְהַשְׁפֵּץ אַזְוֵל מִחְשִיב לְהַבְשֵׁת הַדָּקָק חַסְרוֹן בְּמַהֲלֹת מִשְׁעָמָן לְאַזְוֵל, וְכָבֵר הַשִּׁיגָר רַי עֲקָבָא אַיִיר. גַּנְגָה דְּבָשָׁאן שִׁיר אַחֲרָה, פָּמָם לְמוֹרָן קְרָעָא מַפְרָה:

מִמְּכֹלֶה כֵּיר בָּשָׂר
שָׂר שָׂם לְעַזְנָן פְּרִישָׁת
שְׁמַיִם וּרוּמָכִים בְּפֶרַק חַ
מְהֻלָּכֹת אֲפָלוֹת
תְּחִשְׁבָּוֹת קָרְאָשׁ שְׁלָל
דְּחִזָּא סְדִין לְיוֹד
לְפִנֵּי הַסְּבָבָה עַצְּנָן
בְּכָמָה שְׁמַקְבָּתִי בְּסִיקָּן
קְלָט סְעִיתָה בָּגְדָּר

שערית תשובה

גאוד הילכה

ההאכל, ויש לזרע בנה גם בין דינין שפחים יוסוף ומשה⁵⁶ שפל Klein בונה פ"ל: *

מכבנן. באורה הוא הדין באנטיאני אין יכול לזרע לפניו שפחה להיקות ש"ג, בין ששתם הוא אכן מוציא את המכובת מפיו מתקבון. אבל אין לנו לחייב ראייה לעזה המכובבת מוגלה (כ"ד ע"ב) ד"ה בשעתה, והלשם מרכיב ח'יא אך גוריו רבי ובו שפחים או פצעניא, דיש לדוחות דמאניג'יט צבר אקראי האה קמו קעפין, קרומוק שפחים העודר ואוטופות דה זינו עובר ע"ש, וכן לעיל מה שבסביבה בשם הר' לעזנו מלילו יקון דאפעלו אקראי יוש להקמיהן קראבא אהיה, וכיל'שון בקה שיש להכיר חמיד על-ליבר-פנימים בדיאכט אחר אפלול אקראי: * מי שקדרא וכו'. אין לאפונ קסיפון קכח בט' עזירקטען ולטקל בוה קומונע שאן רב העם מכחיןיהם⁵⁷:

* ולא ימתן. ובבואר הגן"א סטור להזה פערנין יא ע"ב ד"ש מילך לתפהלה, עין שם. ומפתחו גס'ין אוניו מוכב נק' דאן אויך לסרוב אבל לא דאן עריך

שער

וְמִבָּסֶר פָּקָד טו מַהֲלֹכֹת פְּנֵיהֶنֶּה אֶעָזֶן שֶׁם בְּכֻפָּה מִשְׁנָה קְרִיְּרָה וְטוֹרוֹ: (לג) מִשְׁנָה בְּמַגְלָה דָּרָד: (לה) בְּחִימָגָן וְמִבָּסֶר פְּנֵיהֶן וְפְרִי חֶרֶשׁ וְמַגְנָן, רְלָא גְּנַחְלָתָצְבִּי: (לו) פְּשָׁוֹת גִּינִּין רְמַזְדָּר הַדִּין מְפָר אַף לְמַהְמַתְאֵיר כְּמַזְמַחַת שֶׁם בְּקְרִיְּרָה וְהַפְּאָר כְּטִיב בְּעַמְּדָן מְקוּם אַכְּרָבָס וְפְרִי חֶרֶשׁ וְמַגְנָן, וְהַגְּנָבָה אַלְמָנָה:

הַלְבּוֹת בָּרְכּוֹת סִימָן נֶג

ב'יאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק מ]

להעשות שליח-ציבור להחפלה⁴⁷).

[משנ"ב ס"ק ל]

אף ברצון פקס יותר כדי קגעה⁴⁸).

(47) וגם לשמש כשי' כשלbos בחולצה קערה [שבשור מגולה מעל מרפקם], כתוב בשוית ישכיל עברי (ח"ז קוונטוס אחרון סי' א) שאסו, בין שאין הקפidea רך על הזרוע אלא ישכלה את גוףו דרך שעומד בפני גודלים, ואין זהicode המקום והציבור להחפלה כן.

ואף שכיל אדם המתחפל, כתוב לקמן (סי' צא ס"ק א-ב) שעריך לבסותו כל גופו בין שעריך לראות את עצמו כאיו עמוד לפני המלך ומודבר באימה, ביאר הב"ח (שם ד"ה ואיפיל) שמדובר בעני שאין לו בגדי אחר, ולכן יכול להחפלה כן, אך לשמש כשי' אין יכול. עד כתוב המשנ"ב לעיל (סי' ב ס"ק א) שמוניינו צניעות ציריך להזכיר שלא במקום הכרה שלא לגלוות מבשרו מה שדרכו להיות מכוסה בגדים, ואיפילו מעט.

[משנ"ב ס"ק מא]

לא יתפְלֵל סְקָא וּכְוֹ, עִין שֶׁם טָעָמו⁴⁹).

(48) שכוכב שם משום 'הקריבתו נא לפחתך', וגם על פי הסוד.

[משנ"ב שם]

קבורת אנים וכו' דלא יקיה שליח-ציבור⁵⁰) וכו', אין מוציא אחים לכתחלה⁵¹.

(49) וראה עוד בביבה ל' לקמן (סי' נה ס"ח ד"ה הרש) שהביא שמהפמיג' משמע שלפי הטיזי (סי' תרפט ס"ק א) אין ראוי שחרש יהיה שי' ז, ולפי הrush משמע שכיון שפטקו האחוריים שלא בהטיז, אין ראוי להורידו מליחות שי' בgal זה. וסימן בדברי הרוק' א' המובאים כאן שלכל הדעת אין נכון שישיה שי' ז, בין שלכתיהילה ציריך להמשיע לאנו.

וכן לענן קריית המתגילה, כתוב לקמן (סי' תרפט ס"ק ה) שלדעת הטיז אין הרש מוציא אחרים ידי חובה, אבל כמה אחרים כתבו שירוצאים ידי חובה מהרש.

ואם שומע כshedoreim אליו בקהל רם, כתוב שם שאף לדעת הטיז הנל יכול להוציאו אחרים ידי חובה.

(50) וכן כתוב בביבה ל' לקמן (סי' קצט סי' ד"ה מצטרפין לויון) לענין יומון. והוסיף, שאף שישומע בעונה, מ"מ הם לא עודיעים ממנה וגם עצם נחשבות הברכות כדברו לא שמיעה. עד כתוב שם, שבזמנינו שכיל אחד מברכ לעצמו, והזומן אומר רך ונבר, אפשר שיש להקל שישיה מומן לכתיהילה וציע, אבל לענן שליח ציבור אותו כן, שאף שבזמנינו כל אחד מברכ בעצמי, מ"מ בין שהתקנה ישוחרר הש"ץ על התפילה לא זהה מזמנו, לא היה שליח ציבור לכתיהילה.

[משנ"ב ס"ק מב]

עין לקפן סימן קלט שיעיף ג בקה"ה⁵²).

(51) שכוכב שם, שעכשו עולה סומה לתורה. ובטעם הדבר כתוב במשנ"ב שם (ס"ק יב). בין שאנו נוהגים שהשליח ציבור הוא הקורא בתורה והרי קורא מותך הכתב, וכיון שישומע בעונה אותו מעכוב שהעללה אותו יכול לקוראו.

עד כתוב שם (ס"ק יג), שמי' למפרשת זכור ולפרש פרה נכון שלא לקורתו לכתיהילה. וראה מה שכוכבו שם, ובשעה'ץ שם ס"ק ג.

[משנ"ב ס"ק ל]

פירוש, הקברת העין⁵³).

(44) ובענין החונים המאריכים יותר מראי, כתוב לקמן (סי' רפה ס"ק ד) שכבר הפליגו הקדמוניים בוגנות המשוררים המאריכים ומפרידים אותן מחברתה ותיבה מחברתה, ובוior מוציא קלוקול על ידי הניגונים סיסים הברכה, שלפעמים עונם הקהיל אכן קודם שיטים ממש את הברכה, ולפעמים מאריכים בגין אחר סיום התיבה וונונים הקהיל אכן בהפסק גדור.

וכן הש"ץ בתפילה לחש שלו, כתוב בשוית הר"י מיגאש (סי' קפ) שראיוי שלא יאריך כדי שלא לחתירה את הציבור להמתון לו.ומי שיש לו מניין שלו, והציבור שבאה להחפלה עצלו וודע שהוא מאריך בתפילה, כתוב בשוית התערורות התשובה (ח"א סי' כח) שוביל להאריך, כיון שעל דעתך באו להחפלה עצלו.

וש"ץ שרווצה לכפול תיבות בתפילה, ראה מה שכוכבו לקמן סי' רפה ס"ק ד.

[משנ"ב ס"ק מ]

פירוש, הקברת העין⁵⁴).

(45) ולענין שליח ציבור המתחפל בבית בנסת שמתחפלים בו בהברה השונה מזו שהוא מתחפל בה, הורה הגרש"ז אוירברך (הלכות שלמה תפלה סי' ס"כ ודבר הלכהאות לד' ואחרות הלכה הע' 67) שללו לתחפל כחברת המקומות בו הוא מתחפל, ואולם אם משער שלא יוכל לדורך בדבר וירבע שני חברות, מוטב שיתפלו כחברה שבאה והוא גיל. והוסיף, שאם מתחפל בבית בנסת של אשכנזים המתחפלים בהברה ספרדית, אין הש"ץ צריך להחפלה בהברה זו, כיון שהברה זו לאשכנזים נשתה בלי להתייעץ בדעת תורה. ודעת הגורייש אלישיב (ישא יוסף אויח' ח"ב סי' ב) שאם הציבור מתחפלים שם בהברה שקיבלו מאבותיהם שעשו כדין, עליו לתחפל בהברה הציבור, אך כיון שאין מיעדים שי' שאין והוא הוסיף את האותיות, בתחילה לא היה שי' ז, והוסיף, שאפשר לחתור לו להחפלה בהברה שונה מהציבור מיאשרו ובא לעין' או בתפילה ערבית שאין בה חורת הש"ץ, בין שעיקר הקפidea היא בחורת הש"ץ. מאייה, בשוית אויר לציין (ח"ב פ"ז תשובה לח) כתוב שעלו לתחפל בהברה שלו, וכן מוטב שלא יהיה שי' ז במקומות שמתוחפלים בהברה השונה משלו, אלא אם כן יש לו חובה להזות שליח ציבור. והగרי"ז קניגסקי (ארחות רבנו ח"א עמי נ) הורה שוכל בן ספוד לשמש כשי' ז לציבור של בני אשכנז, וככל לתחפל או בהברה אשכנזית או ספרדית. וראה מה שכוכבו לקמן סי' סח ס"ק ד.

[ביה"ל ד"ה מי שקורא]

טיקל בזה בקמננו שאין רב קעם מבקחים בזה⁵⁵).

(46) שלענין נשיאות כפים כתוב השו"ע שם (סל"ג) שכחן שאינו יודע לחותך האותיות לא ישא את כפיו, ועל זה כתוב הטיז שם (MOVIA) במשנ"ב שם ס"ק קכ) שבזמנינו אין רוב העם מבחינים בזה, אפשר להקל. והוסיף, שיש אמריות שבמדינת ווסט איריג'ין הרבה לקורוא לשבלות סבולת, אף שככל אנשי המדרינה יודעים את ההבדל שבין שי' ז ימנית לשמאלית, מ"מ מותר לישא כפיו ובשעה'ץ שם (ס"ק ג) כתוב שהפמיג' והשו"ע הורב מופקפן על זה. וראה מה שכוכבו במשנ"ב שם.

חלבות ברבות סימן נג

ביאורים ותוספים

לקיות שליח-ציבור⁽⁵⁷⁾ וכן, מפיק דשליח-ציבור לא יהה⁽⁵⁸⁾.

(56) וכן לענין זימון, כתוב השוע" לפקמן (ס"י קצט ס"ד) שיכל לזמן ולהחזיא אחרים ידי חובה, אף ולומר "על שהנהלת לאבותינו".

(57) ולשמש בש"ץ בימים נוראים, כתוב האלף המגן (על המטה אפרים סי' תקפא ס"ק נ) שאף שכל השנה יש מקרים בויה, מ"מ בימים נוראים יש להחמיר לכל הדעות, מושם שנגאי הוא לא לציבורשמי שאסור לבוא בקהל ה' יהוה ש"ץ ביום המשפט.

(58) ובטעם הסוברים שמומר לא יהה ש"ץ, כתוב העורך השלחן (ס"ו) שהוא משומש שכל שנוול באיסור אין ראוי שיהה סניגור, והוסיף, שמטעם זה הוא הדין גם חליל לא יהה ש"ץ.

[משנ"ב ס"ק נא]

כיוון שלא עשה כלל בהגנון, אקל רב הקהל יוכלוין להעבירותו⁽⁵⁹⁾ וכי, עצשו קרשות להעבירות רק כדי שבעת טוביה⁽⁶⁰⁾.

(59) אמן להלן (ס"ק ג) כתוב שכדי שלא יחושו שנמצאו בו פסול, אין להעביר חון וכן שאר מנויים אם לא נמצא בו פסול בעדים (שונה הלכות ס"ה).

(60) וענין שבעת טוביה העיר, כתוב לפקמן (ס"י קנג ס"ק בט) בשם הרшибיא, שהם אמורים שהעמידום הציבור פרנסים על עניין העיר והרי הם כאפוטרופסים עליהם, וכשהם שבעה יש להם רשות לכל דבר כאשר כן כל בני העיר, אף על פי שלא העמידו אותן על דבר זה בפירוש, אבל בפחות משבעה אין כוחם להיות ככל בני העיר עד שיטלו רשות בפירוש מבני העיר. וראה עוד מה שבתוינו שם.

[משנ"ב ס"ק נג]

הוא כדי בכלל מקנויים יכול למקחותו⁽⁶¹⁾.

(61) אמן לעיל (ס"ק נא) כתוב שהעתם שיכל לעכב בעת מינוי שליח ציבור הוא משומש שההפלות במקום התמידים תקנוט (וראה פמ"ג א"א ס"ק ב).

[משנ"ב שם]

מה שאין כן עפה שבלם בקייאים⁽⁶²⁾, רק דשליח-ציבור הוא לפיזיטיס⁽⁶³⁾.

(62) והבקיינו יוצא אפילו בדריעבד בחזרות הש"ץ, כמו שכותב לפקמן סי' קבר ס"ק א.

(63) ובטעם הדבר שאף שכולם בקיאים הש"ץ חור על התפילה, כתוב לפקמן (שם ס"ק יב) שתקנו ח"ל שיחזור הש"ץ התפילה לעולם שמא יהיה פעם אחת בבית הכנסת מי שאינו בקי וויציאנו הש"ץ ידי חובה.

[משנ"ב ס"ק מג]

שנגיין כבר מוגרו לזה⁽⁵²⁾.

(52) ולכן כתוב הב"י שאף אין ראוי שימתין [ולא רק שאינו ערינו] מושום שאם ימתין נראה שאינו סופר על העיצור שמיונו לך. אמנם לענין שליח ציבור לкриיאת המגילה, לשון המשנ"ב לפקמן (ס"י תרע ס"ק ג) שבקבועו שמיונו לך "אין צורך" להמתין.

[משנ"ב ס"ק מוד]

לקבר⁽⁵³⁾.

(53)ומי שמקבושים ממנו לדוחות ש"ץ לפטוקוי זמורה או לסליחות, כתוב הא"א (בוטשאטש, ט"ז) שלא סרב, שהדין לסרב בתחילת הוא דוקא כשהמקבשים ממנו להיות ש"ץ לתפילה שמונה עשרה, וכן לענין קרייאת המגילה, כתוב הרמייא לפקמן (ס"י תרע ס"א) ובמשנ"ב שם (ס"ק ג) שלא יקרה את המגילה בזיבור עד שיאמרו לו קרא, אך לא כתוב שעריך בתחילת לסרב.

ובמקום שאין אחראי למנות ש"ץ [בגון בית הכנסת שיש הרבה מונינים], כתוב הא"א (שם) שיכל לגשת מעצמו לשמש כשי"ץ, והוא דוקא בתשיעון לא מקפיד על כה, והוא שעוזה מתאים לה.

וכן כשידוע שאין שם מי שיותר ראוי ממנו להיות ש"ץ, כתוב הא"א (שם) שלא יסרב, שהסירוב נהאה בדרך גאותה.

וכן אם וחוש שאם יסרב יגש מי שאינו הגון, כתוב הא"א (שם) שלא יסרב.

ובמקום שאין מי שניגש והתפילה מתעכבת שלא לעזרה, כתוב בשות התשובות והנהגות (ח"א סי' קיב) שיכל לגשת מעצמו.

[משנ"ב ס"ק מה]

האין מסרבין לגדול⁽⁵⁴⁾.

(54) אכן אם יש סיבה שמחמתה הוא מסרב בגין שהוחש של מלא את תפקידו ראוי, כתוב הקפ החייבים (ס"ק ע) שיכל לסרב אפילו לאדם גדול.

[משנ"ב ס"ק מה]

היוון שלא שמעו ממענו בהגדיא דברי אפיקורסות⁽⁵⁵⁾.

(55) ואפיקורס, בגין הכופר בתחיית המתים או אינו מאמין בגואלה העתidea, וכל שכן אם אינו מאמין בתורה מן השמים או במילוי העונש, כתוב לפקמן (ס"י קבו ס"ק ב) שאסור להניחו לחיות שליח ציבור, ואם עמד בחזקה אין עונים אמן אחרת. וلهلن סי' ח נתבאר עוד מעונייניו אפיקורסוטה.

[משנ"ב ס"ק נ]

דאבריהם נקרא אב חמוץ גוים⁽⁵⁶⁾ וכו', דעתך לרמב"ת פפלין, מתקר

קבוע צדקה (יע) (מד) לפרק מעת לדם שירד לקני התחבה. ולא יותר מדי, אלא פעם ראשונה מסרב, וככל שאקרו לו פעם שנייה, מכין עצמו כמו שרווחה לעמד, ובפעם שלישית יעמדו. ?אם הוא אומר לו שירד הוא אדם גדול, איןו מסרב לו (כח) כלל: יז אם טעה שליח-ציבור וארכין להעמיד אחר תחפינו, אותו שמעמידין מהקינו לא יסרב: יח שהאומר אני יורך לקני התחבה מפני שבגדי אכובען או מפנוי ורבנו ייאל החטוי ואמר לך לא יסרב לך נסיך ואמר לך לא יסרב לך נסיך שברגלי סנדל, (מו) לא ירד (מו) באוטה תפלה כלל, מפני שדרך האפיקורוסין לסתpid בקבוק וסיחסין קבושם ורשות נורקה בו: הגה וגפלו אם נומן (מח) אמתלא לדבורי לא מהני (כ"ז בשם ר' המונט): יט תיש שפה

(כמ' גיר (מט) מלדיות שליח-צבור, (ט) ונדרחו דבריהם. אָפְלוּ יְחִיד (נא) בַּכֹּל לְעֵבֶר וּלְוָמֶר (כב) אִינֵּי רֹצֶחֶת (גנ' שְׁפָלָנִי יְהִי חָנָן, אָם לֹא שְׁכַבֵּר הַסְּפִים עַלְיוֹ (כג) מִתְחַלָּה: הַגָּה וּדְרוֹא שִׁקְיָה לְלֹא תִּהְרֹא יְחִיד טעם קָגָן עַל-פִּי (נה) טוֹבִי הַעֲרִי, אֲכַל בְּלֹאו הַכִּי אֵין קְהִיד יְכוֹל לְמִחוֹת בְּשִׁלְוח-צְבָור (מהרי"ז סי' ס). וְאָם הַגָּה

שערית תשובה

הנורווגיה הא נאכבר אדרון יונדרס ביסיטו לוי לאן בקה: (כלב) גרא. עכה"ט שחבק שפוך פול' מאס ובדרי השיד' שם. ובפרק ראנשן ציינ' (ушבר קרווש' ה' בעיל האיה') קטע לעצין דיאן דהפסול מינו אלא בירוחה ז'לא נבא פק'ו' שאמיטות בותח קאנזנה להשלמה אבל שאר המ' קשנה, ובברוי' ס' קניין פרקן קעל פסח' פוטל, פט לא יתיה שי', אך אפלון שחבק קשיים קמ' יש'ר'ס סי' לט:

באוור הלכה

זה, להפנין אַגְבָּהִים קְסִיּוֹן לְשֶׁפֶחֶב בְּשָׂם הַקְרִימִמֶּשֶׁ דָמֵךְ לְכָבָב,
וְעַד דְשְׁלִיטִים צָבָור לֹא יָלַח⁵⁵, וְוחֶלְלִין שְׁפָחֶב בְּשָׂרִים: (נא) יְכֹלּוּ לְעַבְבָּה.
אלל יִשׁ לְהָם חֲלֵק בְּמִירִידִים, וְמי יִצְלֶל לְהַרְכִּיב קָרְבָּנוּ שְׁלָא מְעֻתָּה; אָם
וּזְים לְפָנֵן לוֹ שְׁרוֹ מִשְׁלָמִים, כִּיּוֹן שְׁלָא עֲשָׂה שְׁלָא הַהֲגָן. אָכֵל רַב הַקְּהָל
וּבְרַק בֵּיד שְׁבָעַת טּוֹבִי קְעִירִים⁵⁶ אוֹ הַגְּנִירִים, כָּל מִקּוּם וּמִקְומָם לְפִי הַקְּהָלָה
לְמַשְׁפִּירָיו בְּרוּמִין, אָכֵל אַם אַיִן בְּמוֹצָא, אוֹ שְׁהָוָה בְּנֵנְגָא אַלְאָה שְׁבָא

ישובם של יהודים היה מוגבל למקומות מסוימים, כגון שכונות יהודית בברלין ווינה, או שכונות יהודית-גרמנית בפרנקפורט. יהודים לא היו יכולים לחיות בכל מקום, וכך קיימת היסטוריה של יהודים שנדרשו לחיות רק בשכונות יהודיות בלבד; ואך אם ייבר עזנוון ששה קשיים הוא מקופה מן הראשון נגזר מכך. קשיים: (ג) שפלוני דהייה חוץ. הוא פרדו בכל הפנוים יכול לחיות חוץ (6). מוקה שאינו רוצה שיחסו מפרקין תוויה בקהל, פשיטה שאנו בקצתו כה הקהל מסכניםים עליו הוא עדיף מזה, כס-בן איינו יכול לחיות, ואפשר כדיין דשליטן-ערוך הוא דוקא ביטחון, אך קיים שידר עשבונוני יקיידיין לשאל כל יהודי וחידת באנן הפנוים, אין לנו מני קשיים" (7).

לו זה, כל מקום ומקום לפי מנהגו [פמ'ג'], והוא כלל שלא ירבו הפלקלוקט, ובוב יחיד לענין שליח-צבאו, דזוקא בוגניניגס ש'הינה השליח-צבאו מזיאן (62). מה שאין כן עפה שבלם בקאייס' (63), רק השליח-צבאו הוא לפיעיטים (64).

אדר ה'יטב

הסכמה אפללו בא' מעניינו שליא יתפלל בקומים נוראים הייא דאייא אחר ראי ווילגון. בפינאי צהה ע"ש וע' בתשו"א"ש י"ז וכולם רב סי' ב וכבר-שםוואל סי' יב: (יט) לסרב. ש"ץ שלא רעה להיו עוד שי' וקבלו אחר במקומו א"צ רשות שני ביבין שבדו עוד להיות שי': וזה מאפקול א"צ לטל רשות אקל מש"ץ השני קדרוך לטל רשות, תשוכת יראלאז'ו סי' ק' עד ע"ש: (כ) קלל. דין פררין בילדROL. ובתבו החופשה ספי"ז דקfibים דברר גשות ושוררה אפללו האמור לו הוה

שנה ברורה

שלהי-קצתן, שבירי בקר נגנוו לוח⁽⁵²⁾: **טז** (מו) לסרב⁽⁵³⁾. **שלהי-**קצתן של א' שאלות, פון שאלותן עוד לא היוו שליח' צבואר ונקבלו אחר במקומו אין איזריך לשות, פון שאלותן עוד לא היוו שליח' צבואר: **וועגןא** מהקמל אין איזריך לשות אקל מטהה-שליח' צבואר החנין צויריך לטל' לשות, כן קתוב בתשובה זידאלזיגן. מלפוף מה שאברנו בבאואר הולגה, גם שליח' צבואר צויה איזריך לטל' לשות מהמלחה: **(מה)** כלל. **דאין מסרבין לאדרודל**⁽⁵⁴⁾. וכותבי כתופסות סוף פנק ז'

דָּקְפִּחִים, דָּקְרִבִּר גַּסְוֹת וּשְׁרָה, אֶפְלֹו הָאָמֵר לוֹ הוּא אֶדְם קָדוֹר סְרָכְבָּי (מו') לֹא יָנַד. נֶאֱפָלוּ (לט') אֲם הָוָא מְתַחְרֵט אַסְרְכָּךְ וְאָמֵר הָרִינְיָעַ מְפֻנְיוֹ בְּהַזְּרָא דְּבָרִיא אַפְּקִירְוּסְמָנָה⁵⁵, דַּי לְחַשׁ עַל-יְדֵי־יָהָה לְאַתָּה הַפְּלָה לְבָדְכָן שְׁאַבְרָו בְּקָשׁוֹ מְפֻנְיוֹ לְהַפְּלֵל לְהָם קָדְךָ לְאַתָּה לוֹ לְיֹוֹתָר פְּרָכָן.

המקלחת אם מזכיר קשר לכתב הפלין [כונן] כתוב בשיירינו כנסת הגדרה. מפרק לחיות שליח צבורי⁽⁵⁾. ואננס בספר רבינו יוסוף ברורה-דעת רפה בקבעת ההמתנות, והשעם (מכ) שחויר ההפלה במקום הטעמיים תקנות, וכל לא שפרק הסכים עליי, והוא אין יותר וגם חצי הקכל יכולן לטעיבו אף כוכלן להעברונו⁽⁶⁾ אם נותני לו שרו משלם [אי]. ועכשו הרשות לטעבון

בוחשיות מ"ז הדרין עם השליח-צבר. עין לקט-הקסמה ד' ע"א: (נה)

שער הצעיר

(ט'ז): (מ') מבית-יוסף: (מ'ג) הרמב"ם: (מ'ג) בית-יוסף: (מ'ג) פאר היטוב, רשל'ל: